

Co dělaly děti, když ještě nebyl internet, TikTok a ani televize??

Prozradila nám to Drahomíra Šebestová, která se narodila v roce 1953 v Třebíči. Vyrůstala se čtyřmi dalšími sourozenci na vesnici. Její dětství bylo úplně jiné, než naše. Musela pomáhat s prací na poli a s domácími zvířaty.

„Zvířata, ty musí žrát každý den, že jo. Králík nebo pes nemůže jít do ledničky a namazat si chleba. Musí se obstarat. Naše babička byla taková, že dokud jsem neobstarala ty zvířata, tak potom teprve jsme dostávali najíst.”

Práce se zvířaty ji bavila. Spoustu času trávila venku na pastvinách nebo v lese. A starost o zvířata rozhodně nebyla žádná nuda.

„Když jsem si vzala čítanku v páté třídě na pastvu, tak jsem u toho čtení usnula a koza mi tu čítanku sežrala.”

Drahomíra vzpomíná na to, jak museli do JZD odevzdávat vejce od slepic, mléko nebo i zvířata.

„JZD prostě si přišlo pro naši kravku, kterou jsme museli odevzdat. Třeba moje babička, pro ni to bylo jako když jí zemřel manžel, protože pro ni ta kravka byla obživa.”

Rodiče Drahomíry se rozvedli, což v té době vůbec nebylo běžné.

„Tatínek odešel, když mě bylo necelých dvanáct let. V té době, když se jako někdo jako rozvedl, tak to byl poprask a my jsme byli terčem různých útoků a posměchů.”

Když jí bylo patnáct let, přišel rok 68 a Československo obsadila cizí armáda. Jako dítě nedokázala ještě domyslet, co ta událost znamená. Vnímala ji dětskýma očima:

„Jenom si pamatuju, že babička ráno nás vodila a volala, děti, je válka. Psa nám přejeli ruští vojáci tankem. Život se nám změnil všem. Celý společenosti. A jak říkám, neuměli jsme úplně v té době ještě domyslet, co všechno to jako prostě pro tu společnost bude znamenat.”

Po roce 68 se opravdu mnoho věcí změnilo. Drahomíra si ani nemohla vybrat kam na školu.

„V té době se muselo jít do učení nebo na školu, kterou společnost potřebovala. Jestliže společnost potřebovala pracovníky do tý znojemský keramiky, tak já jsem šla do keramiky.”

Co by Drahomíra, to je totiž moje babička, vzkázala dnešním dětem?

„Přála bych jim, aby zažili, že prostě není pořád plná lednička jídla, že není pořád všeho dostatek, aby si prostě víc vážili těch věcí. Myslím si, že tím, jak mají dostupný ty věci a mají tu hojnost, že jim to úplně neprospívá.”

